

Rybnik 2015-11-09

Prokuratura Rejonowa Warszawa-Śródmieście

ul. Krucza 38/42

00-512 Warszawa

Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa

Na podstawie art. 271 § 1 oraz 231 § 1 lub 3 kodeksu karnego składam zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez Panią Justynę Śliwińską Dyrektora Departamentu Orzecznictwa Administracji Architektoniczno-Budowlanej Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego oraz innych pracowników organu podczas wydawania decyzji przez Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie znak DOA/ORZ/7201/138/15 LWT-1 z dnia 03.11.2015 utrzymująca w mocy decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie znak DOA/ORZ/7201/138/15 z dnia 25.09.2015 roku odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Śląskiego znak IFXTV.7840.3.8.2014 z dnia 16.01.2015 roku utrzymującą w mocy decyzję Prezydenta Miasta Tychy z dnia 02.10.2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia P4 Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Play o numerze TYC0002F wraz z wewnętrzną linią zasilania elektrycznego, na parceli nr 5096/86 przy ul. Ziębiej w Tychach.

Przestępstwo w niniejszej sprawie polega na;

1. Poświadczeniu nieprawdy w decyzji, co do zasięgu występowania pól elektromagnetycznych o wartościach ponadnormatywnych albowiem nie znajduje się ona na wysokości 27 metrów nad terenem oraz nie może wynosić odpowiednio 55,2-56,5-59,2 z uwagi na istniejące zjawisko superpozycji, które powoduje, że EIRP anten na danym sektorze jest wspólne dla nich. Ponadto wskazanie, że EIRP anten wynosi 4396,33-3829,04 oraz 4009,5 w sytuacji, w której wynosi 12234,87.
2. Przekroczeniu uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków służbowych, które polegały na rozpatrywaniu sprawy przez osoby nieposiadające **żadnej wiedzy technicznej z zakresu podstaw fizyki oraz niezdolne do logicznego myślenia nawet w podstawowym zakresie**, co doprowadziło w istocie do poświadczenia nieprawdy w decyzji.

Uzasadnienie

Niniejsze publiczne zawiadomienie jest konieczne (pomimo braku jakiegokolwiek zaufania do Prokuratury) albowiem ma ono ukazać funkcjonujący system w Warszawie, do którego powstania

doprowadziły rządy Platformy Obywatelskiej, co w istocie spowoduje, iż zawiadomienie pomimo ewidentnie popełnionego przestępstwa zostanie rozpatrzone negatywnie.

Istota niniejszej sprawy sprowadza się do oceny następującej kwestii zajętej odnośnie najważniejszej rzeczy ustalanej podczas wydawania decyzji o pozwoleniu na budowę związanej z art. 5 ust 1 pkt 9 w związku z art. 143 kodeksu cywilnego w powiązaniu z art. 64 ust 3 Konstytucji RP. Znaczenie powyższego podkreśla NSA w wyrokach zacytowanych poniżej.

NSA II OSK 3090/13 w wyroku z dnia 23.07.2015 roku podkreśla precyzyjnie, że cytuje;

*Rozpatrując powyższy spór, stwierdzić trzeba, iż zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 9 Prawa budowlanego: "Obiekt budowlany wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania, projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno – budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając poszanowanie, występujących w obszarze oddziaływania obiektu, uzasadnionych interesów osób trzecich, w tym zapewnienie dostępu do drogi publicznej". **Poszanowanie interesów osób trzecich polega na umożliwieniu osobom trzecim skorzystania z prawa zabudowy w takim samym zakresie, w jakim przysługuje ono inwestorowi.** W tym zakresie należy dokonać wyważenia interesów właścicieli działek sąsiednich i uwzględnić istniejącą zabudowę oraz możliwość zabudowy w przyszłości (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II OSK 1090/05 oraz z dnia 26 czerwca 2012 r. sygn. akt II OSK 1613/11 – orzeczenia dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: orzeczenia.nsa.gov.pl (cbois); A. Gliniecki (red.). Prawo budowlane. Komentarz. Wydanie 2. Warszawa 2014, str. 118). Nie chodzi przy tym o jakiegokolwiek utrudnienia, jakie może przynieść planowane przedsięwzięcie, ale o takie, które wiążą się z naruszeniem konkretnych przepisów szeroko rozumianego prawa budowlanego, prawa cywilnego, w głównej mierze tzw. prawa sąsiedzkiego, jak też uregulowań prawa konstytucyjnego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 marca 2014 r. sygn. akt II OSK 2474/12 – cbois).*

Podobnie NSA II OSK 2887/13 z dnia 10.07.2015 roku, w którym podkreśla się, że cytuje;

*W orzecznictwie przyjmuje się, że pojęcie uzasadnionych interesów osób trzecich powinno być interpretowane w sposób obiektywny, tj. zgodnie z regulującymi proces inwestycyjny przepisami, w tym techniczno-budowlanymi, a ponadto uregulowaniami konstytucyjnymi, przepisami prawa cywilnego, w głównej mierze tzw. prawa sąsiedzkiego. Poszanowanie inwestorów osób trzecich polega na umożliwieniu tym podmiotom **skorzystanie z prawa zabudowy w takim zakresie, w jakim przysługuje ono inwestorowi.** Każdorazowo zachodzi więc potrzeba wyważenia interesów inwestora i właścicieli działek sąsiednich, w tym uwzględnienia ich zamierzeń inwestycyjnych (por. wyrok NSA z 25 czerwca 2009 r., II OSK 1277/08; wyrok NSA z 14 września 2006 r., II OSK 1090/05; wyrok NSA z 28 czerwca 2013 r., II OSK 551/12, wyrok NSA z 29 października 2013 r., I OSK 1238/12).*

W decyzji na stronie 7 podkreślono, że cytuje;

Zgodnie z unormowaniami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. z 2003 r. Nr 192, poz. 1883), załącznik Nr 1 (tabela nr 2) w przypadkach częstotliwości pola elektromagnetycznego mieszczącej się w przedziale od 300 MHz do 300 GHz gęstość pola w miejscu dostępnym dla ludności jest dopuszczalna na poziomie nieprzekraczającym 0,1 W/m².

Z powyższych trzech „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla poszczególnych pasm wynika, że pola o poziomach gęstości mocy większych od 0,1 W/m dla anten sektorowych występują w **maksymalnym zasięgu 55,2 m, 56,5 m oraz 59,2 m i na wysokości powyżej 27 m nad poziomem terenu.**

Powyzsze stwierdzenie można by uznać za naukowe odkrycie XXI wieku dokonane przez osoby o genialnym umyśle o niespotkanym IQ gdyby nie fakt, że **fizycznie jest to niemożliwe** albowiem EIRP anten wynosi odpowiednio 4396,33-3829,04 oraz 4009,5 co daje nam 12234,87 W i tym samym zasięg pola elektromagnetycznego o wartościach ponadnormatywnych bez uwzględnienia błędu metody obliczeniowej wynosi (obliczamy następująco suma 4396,33+3829,04+4009,5=12234,87x0,1=1223,487/0,1256=9741,138 wstawione do pierwiastka wynosi 98,6 czyli minimum 40 metrów więcej niż to określono w sfałszowanej dokumentacji. Powyższe wyliczenia **nie uwzględniają błędu metody obliczeniowej oraz zjawiska odbić.**

Przedkładając to na jeszcze bardziej uproszczony język należy podkreślić, że zdaniem głupich pracowników organu w tym samego Pana Dziwińskiego umieszczone obok siebie trzy żarówki na suficie w pokoju (podobne zjawisko) dają nam naświetlenie jego odpowiadające ich pojedynczej mocy nawet, jeżeli wszystkie są włączone w danej chwili z uwagi, że rzekomo ich energia **nie może się sumować.** Tylko osoby psychicznie chore mogą to potwierdzić.

Reasumując powyższe stwierdzenie świadczy o tym, że Pani Śliwińska i innymi pracownicy organu orzekający w niniejszej **sprawie to głupie, niedouczone osoby lub skorumpowane** albowiem fizycznie jest niemożliwe, aby podane wartości były prawdziwe, o czym wie każdy **zdrowy psychicznie Polak** albowiem jest niemożliwe, aby Pani Śliwińskiej, **jako pierwszej na świecie udało się wykluczyć zjawisko superpozycji i to bez przeprowadzenia stosownych badań naukowych.**

Kumulacja PEM to efekt nakładania się przestrzennego fali elektromagnetycznej pochodzącej z różnych źródeł promieniowania tej fali. Typowym przykładem wystąpienia tego efektu jest nakładanie się fal elektromagnetycznych pochodzących od 2 czy więcej anten sektorowych, które promieniują w tym samym lub zbliżonym kierunku (azymucie). Efekt kumulacji jest tym większy, im bliżej znajdują się osie głównych wiązek promieniowania obydwu anten (zazwyczaj są równoległe) oraz w przypadku tych samych lub zbliżonych kątów pochylenia wiązek. Efektem fizycznym kumulacji jest przestrzenny wzrost gęstości mocy PEM, która stanowi sumę gęstości mocy powodowanej oddzielnie przez poszczególne źródła dla określonego punktu w przestrzeni. W przypadku natężenia pola elektrycznego wypadkowa wartość tego parametru jest obliczana jako **pierwiastek z sumy kwadratów natężeń pól**

magnetycznych pochodzących od poszczególnych anten. Efekt kumulacji jest zależny od wielkości mocy promieniowania EIRP oraz od kształtu charakterystyk promieniowania anten.

W świetle powyższego stanowisko organu jest tożsame z popełnieniem przestępstwa (poświadczenia nieprawdy-powód ograniczenia intelektualne).

W niniejszej sprawie należy podnieść, że NSA II OSK 2002/13 w wyroku z dnia 24.04.2015 roku, w którym nie podzielono stanowiska GINB w Warszawie a który organ kwestionuje podkreślił, że cytuje;

*Rację ma też strona skarżąca, iż dla oceny oddziaływania inwestycji na środowisko i oceny statusu strony istotne znaczenie może mieć wyjaśnienie kwestii, czy moc anten planowanych do zainstalowania w ramach przedmiotowego przedsięwzięcia **nie kumuluje się wzajemnie** lub z innymi urządzeniami wytwarzającymi pole elektromagnetyczne.*

Określenie obszaru oddziaływania obiektu jest niezbędne do zdefiniowania interesu prawnego osób trzecich w ramach postępowania o pozwolenie na budowę. Jeżeli nieruchomość znajduje się w obszarze oddziaływania danego obiektu, wówczas właścicielowi tej nieruchomości, jej użytkownikowi wieczystemu lub ewentualnie jej zarządcy przysługuje przymiot strony we wskazanym postępowaniu. Stosownie bowiem do art. 5 ust. 1 ustawy – Prawo budowlane obiekt budowlany wraz ze związanymi z nim urządzeniami budowlanymi należy, biorąc pod uwagę przewidywany okres użytkowania, projektować i budować w sposób określony w przepisach, w tym techniczno - budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej, zapewniając: poszanowanie, występujących w obszarze oddziaływania obiektu, uzasadnionych interesów osób trzecich – pkt 9.

*Zauważyć należy, iż dla rozstrzygnięcia sprawy istotna jest także możliwość zdalnego sterowania antenami i związana z tym możliwość zmiany kierunku wiązki promieniowania. Jeżeli **istnieje możliwość pochylenia anteny, tzw. TIL T, to tym samym istnieje możliwość zmiany kierunku wiązki promieniowania. Okoliczność ta winna podlegać wyjaśnieniu, a w razie stwierdzenia istnienia takiej możliwości należy ustalić oddziaływanie anteny od minimalnego do maksymalnego** jej pochylenia, aby jednoznacznie ustalić od jakiej do jakiej wysokości od poziomu terenu i w jakiej odległości od anten i płaszczyźnie możliwe jest oddziaływanie promieniowania. Ewentualne oddziaływanie w przypadku nachylenia pod różnym kątem. Sąd pierwszej instancji winien ocenić, czy są dostatecznie wyjaśnione kwestie istotne dla możliwości oceny inwestycji w świetle przepisów mających w sprawie zastosowanie, w tym takie kwestie jak azymuty, możliwość pochylenia anteny, tzw. TIL T, możliwość zmiany kierunku wiązki promieniowania (na skutek działania ludzi i sił natury) bądź przyjęte zabezpieczenia (rozwiązania techniczne) przed możliwą ingerencją ludzi i działaniem sił natury (np. silne wiatry), odległość na jaką urządzenie może emitować pola elektromagnetyczne (równoważna moc promieniowania izotropowo) uwzględniając dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku (zróżnicowane dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową i miejsc dostępnych dla ludności - rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów- Dz. U. Nr 192, poz. 1883).*

Oczywiście zdaje sobie sprawę, że powyższy wyrok jest zbyt trudny i skomplikowany do zrozumienia dla Pana Roberta Dziwińskiego GINB w Warszawie (człowiek bez jakichkolwiek kwalifikacji i znajomości przepisów prawa budowlanego oraz innych ustaw) oraz dla Pani Śliwińskiej, lecz to nie zwalnia urzędników od odpowiedzialności karnej.

W związku z powyższym wnoszę o;

1. Ustalenie czy Pani Śliwińska oraz inni pracownicy organu posiadali potrzebną wiedzę, aby rozpoznać najważniejszy zarzut pominięcia kumulacji pola elektromagnetycznego w zakresie ustalenia najważniejszej kwestii zasięgu pola elektromagnetycznego o wartościach ponadnormatywnych.
2. Na podstawie, jakich dowodów wykluczyli możliwość sumowania się mocy EIRP anten sektorowych na danym sektorze przy ustalaniu występowania zasięgu pola elektromagnetycznego o wartościach ponadnormatywnych (własne badania, łapówka, choroba psychiczna).
3. Przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy mną a Panią Justyną Śliwińską na okoliczność ustalenia czy miała ona przy podejmowaniu decyzji podstawową wiedzę z prawa fizyki bądź czy też przeprowadziła własne badania naukowe wykluczające istnienie zjawiska superpozycji.
4. Sprawdzenie, jaki udział w przestępstwie miał Pan Robert Dziwiński, który przyznał się do czerpania korzyści majątkowych z zajmowanego stanowiska oraz jaką odpowiedzialność ponosi w niniejszej sprawie.

Podkreślam, że sprawa jest bardzo ważna albowiem organy administracji publicznej przyjmą, że stanowisko GINB w Warszawie jest zgodne z prawdą.

W załączeniu stanowisko Sądu Rejonowego w Łąncucie zapadłe w podobnej sprawie, która jest w toku), decyzja oraz dokument innego autora pracującego dla spółki P 4 (zsumowano moce anten).

PREZES ZARZĄDU
[Podpis]
Zbigniew Gelsok

Warszawa, dnia 3 listopada 2015 r.

**GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

**DOA/ORZ/7201/138/15
LWT-1**

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267, ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku Pani Emilii Jędrzejek, reprezentowanej przez Pana Zbigniewa Gelzoka, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 września 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15, odmawiającą stwierdzenia, po wszczęciu postępowania na wniosek Pani Emilii Jędrzejek, reprezentowanej przez Pana Zbigniewa Gelzoka, nieważności decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014, utrzymującej w mocy decyzję Prezydenta Miasta Tychy z dnia 2 października 2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK, zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą P4 Sp. z o.o. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Play o nr TYC0002F wraz z wewnętrzną linią zasilania elektrycznego, na działce nr ewid. 5096/86 przy ul. Ziębiej w Tychach,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 28 stycznia 2015 r., Pani Emilii Jędrzejek, reprezentowana przez Pana Zbigniewa Gelzoka, wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014, utrzymującej w mocy decyzję Prezydenta Miasta Tychy z dnia 2 października 2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK, zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą P4 Sp. z o.o. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej sieci Play o nr TYC0002F wraz z wewnętrzną linią zasilania elektrycznego, na działce nr ewid. 5096/86 przy ul. Ziębiej w Tychach.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15, Główny Urząd Nadzoru Budowlanego zawiadomił o wszczęciu, na wniosek Pani Emilii Jędrzejek, postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014.

Decyzją z dnia 25 września 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014.

Względem powyższej decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 września 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15, Pani Emilia Jędrzejek wystąpiła w ustawowym terminie z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego stwierdza, co następuje.

W pierwszej kolejności wymaga wyjaśnienia, że w toku postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji organ administracyjny nie orzeka co do istoty sprawy rozstrzygniętej kontrolowanym orzeczeniem, lecz orzeka jako organ kasacyjny. Postępowanie administracyjne w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji ma bowiem na celu wyjaśnienie jej kwalifikowanej niezgodności z prawem, a nie ponowne rozpoznawanie zakończonej sprawy. W konsekwencji, zakres prowadzonego w ramach trybu nadzorczego postępowania dowodowego nie odpowiada temu, prowadzonemu w trybie zwykłym. O ile bowiem organ rozstrzygając w postępowaniu zwykłym ma obowiązek rozpoznać sprawę w jej całości, tj. zebrać wyczerpujący materiał dowodowy i wszechstronnie go ocenić, jak tego wymagają regulacje art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a., ustosunkowując się do stanowisk stron o ile dotyczą kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia z punktu widzenia jego podstaw prawnych, to rozstrzygając w nadzwyczajnym postępowaniu nieważnościowym ocena organu jest ograniczona i polega na skontrolowaniu, czy w dacie wydania kontrolowanego rozstrzygnięcia, zachodzą przesłanki do stwierdzenia jego nieważności wymienione w art. 156 § 1 k.p.a. Nie rozpoznaje się wówczas sprawy w jej całości, nie orzeka co do istoty sprawy w jej podstawowym przedmiocie, ponieważ postępowanie nadzwyczajne nie stanowi kontynuacji postępowania zwykłego, ale rodzaj sprawowanego nad nim nadzoru. W postępowaniu nieważnościowym organ orzeka wyłącznie co do nieważności orzeczenia albo jego niezgodności z prawem, zaś nie jest władny rozstrzygać o jakichkolwiek innych kwestiach dotyczących istoty sprawy.

Zgodnie z brzmieniem art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1409, ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto złożył oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej, o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Natomiast stosownie do treści art. 33 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego, do wniosku o pozwolenie na budowę należy dołączyć oświadczenie o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

Inwestor – P4 Sp. z o.o. - wraz z wnioskiem z dnia 26 kwietnia 2013 r. o wydanie pozwolenia na budowę złożył oświadczenie o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością inwestycyjną (tj. działką nr ewid. 5096/86) na cele budowlane.

Tym samym w analizowanym przypadku nie naruszono rażąco wymagań ustanowionych ww. przepisami art. 32 ust. 4 pkt 2 oraz art. 33 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego.

W myśl art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego właściwy organ sprawdza zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu, a także wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Z akt sprawy wynika, że działka nr ewid. 5096/86, na której zaprojektowano sporną inwestycję, w dniu wydania pozwolenia na budowę objęta była zakresem obowiązywania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchwalonego uchwałą Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001, w sprawie zmiany miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego miasta Tychy dla terenu zawartego pomiędzy ulicą: Mikołowską, droga polną o kierunku północ-południe, torami kolejowymi relacji Katowice - Bielsko-Biała a linią lasu (Dz. Urz. Woj. Śląskiego z 2002 r., Nr 3, poz. 138, ze zm.).

Analiza ww. uchwały Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001, wskazuje, że nieruchomość inwestycyjna (działka nr ewid. 5096/86) położona jest na obszarze oznaczonym symbolem U – tereny aktywności gospodarczej i usług o charakterze centrotwórczym.

Przepis § 37 pkt 2 ww. planu miejscowego dopuszcza lokalizację obiektów budowlanych i urządzeń związanych z rozbudową i eksploatacją systemu telekomunikacji, do jakich zalicza się sporna inwestycja.

Tym samym sporna stacja bazowa telefonii komórkowej nie narusza rażąco ustaleń ww. uchwały Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001.

Ponadto projektowana inwestycja nie narusza rażąco warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75, poz. 690, ze zm. – wg stanu prawnego na dzień wydania kontrolowanej decyzji).

Zgodnie z dyspozycją art. 32 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego, pozwolenie na budowę może być wydane po uprzednim przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jeżeli jest ona wymagana przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Stosownie do treści art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r., o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1235 ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko i przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie natomiast z § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397, ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), przedsięwzięciami mogącymi zawsze znacząco oddziaływać na środowisko są instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi:

- a) nie mniej niż 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) nie mniej niż 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) nie mniej niż 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) nie mniej niż 20.000 W.

Natomiast w myśl § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r., przedsięwzięciami mogącymi potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko są instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 1.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- e) 2.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- f) 5.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- g) 10.000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego, wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania tej anteny.

Sporne przedsięwzięcie inwestycyjne polega na zainstalowaniu na projektowanej wieży: dziewięciu anten sektorowych oraz pięciu anten radioliniowych. Jak wynika z literalnego brzmienia zacytowanych wyżej przepisów (§ 2 ust. 1 pkt 7 oraz § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia), instalacje radioliniowe zostały wyłączone spod zakresu ich zastosowania. Wobec powyższego w niniejszej sprawie ocenie podlegają jedynie anteny sektorowe pracujące w pasmach GSM900/UMTS2100/DCS1800LTE.

Z dokumentacji projektowej spornej inwestycji wynika, że izotropowe moce promieniowania dla planowanych anten wynoszą 4396,33 W, 3829,04 W oraz 4009,5 W (Projekt budowlany – Opis techniczny – str. 23). Tym samym, biorąc pod uwagę wartości mocy promieniowania, w niniejszej sprawie ma zastosowanie § 3 ust. 1 pkt 8 ppkt e ww. rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r.

W aktach sprawy organu stopnia podstawowego znajdują się: trzy „Kwalifikacje przedsięwzięcia” z marca 2013 r. oraz trzy „Kwalifikacje przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r., dla planowanych dziewięciu anten sektorowych (trzech anten na każde z trzech pasm).

Wymaga wyjaśnienia, że powyższe „Kwalifikacje przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. zostały sporządzone w związku z dokonaniem przez Inwestora zmian w planowanym ustawieniu anten polegających na zmniejszeniu ich maksymalnego nachylenia – z tilt 10° na odpowiednio tilt 6°, 7° i 8° dla poszczególnych anten sektorowych.

Odnosząc się do argumentacji skarżącej, wskazującej na efekt kumulacji fal elektroenergetycznych pochodzących od trzech anten sektorowych, które promieniują w tym samym kierunku (sektorze), w związku z czym należy sumować EIRP dla trzech anten na dany sektor, podkreślić należy, że jednym z warunków „rażącego naruszenia prawa” jest oczywistość tego naruszenia. Nie można mówić o oczywistości naruszenia normy prawnej w przypadku rozbieżności interpretacyjnych przepisów. Nawet zatem uznanie, że inna interpretacja zostanie uznana za lepszą, słusniejszą albo bardziej racjonalną, nie może być ocenione jako „rażące naruszenie prawa”. Powyższe jest o tyle istotne, że w § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r., literalnie mowa jest o pojedynczej antenie, a nie systemie anten skierowanych w jednym kierunku (sektorze).

Z analizy „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla pasma GSM 900 wynika, że przy ukierunkowaniu anten sektorowych: G1 na azymut 10°, G2 na azymut 130°, oraz G3 na azymut 260° i ich maksymalnym pochyleniu – odpowiednio tilt 8° (antena G1), tilt 6° (anteny G2 i G3), oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od powyższych anten będzie przechodzić na wysokości odpowiednio: 18,5 m (antena G1), 17,0 m (antena G2) oraz 18,7 m (antena G3) **nad poziomem terenu** (str. 106, 108, 110 i 118).

Ponadto z analizy „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla pasma UMTS2100 wynika, że przy ukierunkowaniu anten sektorowych: U21 na azymut 10°, U22 na azymut 130°, oraz U23 na azymut 260° i ich maksymalnym pochyleniu – odpowiednio tilt 8° (antena U21), tilt 7° (antena U22), tilt 6° (antena U23), oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od powyższych anten będzie przechodzić na wysokości odpowiednio: 19,1 m (antena U21), 14,9 m (antena U22) oraz 19,3 m (antena U23) nad poziomem terenu (str. 87, 89, 91, 100).

Z kolei z analizy „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla pasma DCS1800LTE wynika, że przy ukierunkowaniu anten sektorowych: D1/L1 na azymut 10°, D2/L2 na azymut 130°, oraz D3/L3 na azymut 260° i ich maksymalnym pochyleniu – odpowiednio tilt 8° (antena D1/L1), tilt 7° (antena D2/L2), tilt 6° (antena D3/L3), oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od powyższych anten będzie przechodzić na wysokości odpowiednio: 19,1 m (antena D1/L1), 14,9 m (antena D2/L2) oraz 19,3 m (antena D3/L3) nad poziomem terenu (str. 68, 70, 72, 80).

Odnosząc się do zarzutu skarżącej dotyczącego „niewuwzględnienia maksymalnych tiltów” należy podkreślić, że organy administracji architektoniczno-budowlanej dokonując oceny decyzji o pozwoleniu na budowę w postępowaniu nieważnościowym opierają się na zatwierdzonym projekcie budowlanym. Z projektu budowlanego spornej inwestycji wynika natomiast, że inwestor przyjął nachylenie anten - tilt 6°, 7° i 8°.

W postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o pozwoleniu na budowę, organ administracji architektoniczno-budowlanej bada projekt budowlany jedynie

pod kątem przewidzianych w nim robót budowlanych, natomiast nie analizuje zakresu robót faktycznie wykonywanych. Ewentualne odstępstwa inwestora od projektu budowlanego na etapie realizacji, bądź użytkowania inwestycji, polegające na ustawieniu maksymalnych tiltów mogą być oceniane w postępowaniu prowadzonym przez właściwego powiatowego inspektora nadzoru budowlanego.

W tym miejscu należy wyjaśnić pojęcie „miejsca dostępne dla ludności”. Zgodnie z orzecznictwem sądowo-administracyjnym przez „miejsca dostępne dla ludności” należy rozumieć nie tylko miejsca, w których wzniesiono już legalnie budynki z przeznaczeniem na pobyt ludzi, ale również miejsca, w których te budynki mogą być wznoszone zgodnie z wymogami obowiązujących przepisów (por. wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 104/13, wyrok NSA z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1193/12, wyrok NSA z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1421/12, wyrok NSA z dnia 25 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1485/10, wyrok NSA z dnia 31 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 719/09). Innymi słowy, „miejsca dostępne dla ludności”, to miejsca na których może choćby potencjalnie powstać zabudowa zgodnie z przepisami obowiązującego prawa, w tym ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Należy zauważyć, że jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt IV SA/Wa 1683/08, „Przestrzeni dostępnej dla ludności nie można utożsamiać z przestrzenią, w której człowiek może teoretycznie się znaleźć. Przyjmując tego rodzaju założenie należałoby uznać, że teoretycznie człowiek może znaleźć się wszędzie, chociażby przez krótką chwilę, jeśli dysponuje niezbędnymi do tego środkami technicznymi. Przez przestrzeń dostępną dla ludności należy rozumieć przestrzeń, w której z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego ludzie mogą stale przebywać”.

Mając na uwadze należy wskazać, że zgodnie z § 22 ust. 1 ww. uchwały Rady Miasta Tychy z dnia 20 grudnia 2001 r., Nr 0150/773/2001, dla całego terenu objętego ww. planem ustala się wysokość budynków:

- 1) mieszkaniowych - do dwóch kondygnacji naziemnych wraz z użytkowym poddaszem, małe domy mieszkalne - do trzech kondygnacji naziemnych wraz z użytkowym poddaszem.
- 2) gospodarczych i garaży - jedna kondygnacja;
- 3) usługowych i produkcyjnych-co najwyżej 10,0 m.

Stosownie natomiast do treści § 22 ust. 2 powyższego planu ustalenia zawarte w ust.1 pkt 3 nie dotyczą usług o charakterze publicznym i sakralnym.

Mając na uwadze powyższą charakterystykę emisji pól elektromagnetycznych, jak również przywołane wyżej zapisy planu zagospodarowania przestrzennego, stwierdzić należy, że z materiału dowodowego, jakim dysponował organ stopnia podstawowego, wynika, że w odległości do 150 m dla anten pracujących w pasmach GSM900/UMTS2100/DCS1800LTE, wzdłuż osi głównych wiązek ich promieniowania nie znajdują się miejsca dostępne dla ludności. Najniższa wysokość osi głównej wiązki promieniowania w odległości 150 m od anteny sektorowej wynosi bowiem 14,9 m (antena U22, azymut 130°, tilt 7° oraz antena D2/L2, azymut 130°, tilt 7°), a dopuszczalna wysokość dla budynków mieszkalnych to dwie kondygnacje naziemne wraz z użytkowym poddaszem i do trzech kondygnacji naziemnych wraz z użytkowym poddaszem dla małych domów mieszkalnych. Przy takich ograniczeniach wysokościowych w miejscowym planie

zagospodarowania przestrzennego każda kondygnacja „małego domu mieszkalnego” musiałaby mieć minimum 5 metrów, żeby budynek znajdował się na wysokości osi głównej wiązki promieniowania dla anteny sektorowej D2/L2, azymut 130°, tilt 7° oraz anteny sektorowej U22, azymut 130°, tilt 7°.

Tym samym z materiału dowodowego, jakim dysponował organ stopnia podstawowego wynika, że sporna inwestycja – w dacie wydania ww. decyzji Prezydenta Miasta Tychy z dnia 2 października 2014 r., Nr 735/2014, znak: GWB.6740.3.77.2014.MK – nie wymagała uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nie należała bowiem do kategorii przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Zgodnie z unormowaniami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. z 2003 r. Nr 192, poz. 1883), załącznik Nr 1 (tabela nr 2) w przypadkach częstotliwości pola elektromagnetycznego mieszczącej się w przedziale od 300 MHz do 300 GHz gęstość pola w miejscu dostępnym dla ludności jest dopuszczalna na poziomie nieprzekraczającym $0,1 \text{ W/m}^2$.

Z powyższych trzech „Kwalifikacji przedsięwzięcia” z sierpnia 2014 r. dla poszczególnych pasm wynika, że pola o poziomach gęstości mocy większych od $0,1 \text{ W/m}^2$ dla anten sektorowych występują w maksymalnym zasięgu 55,2 m, 56,5 m oraz 59,2 m i na wysokości powyżej 27 m nad poziomem terenu.

Analiza powyższej decyzji Wojewody Śląskiego dnia 16 stycznia 2015 r., znak: IFXIV.7840.3.8.2014, prowadzi do stwierdzenia, że nie jest ona obarczona żadną z pozostałych wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a., tj. decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem przepisów obowiązujących w dniu jej wydania, w tym przepisów ustawy Prawo budowlane oraz aktów wykonawczych. Ponadto decyzja nie dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną; nie została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie; nie była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność nie miała charakteru trwałego, w razie jej wykonania nie wywołałaby czynu zagrożonego karą oraz nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego nieuwzględnienia kumulacji pól elektromagnetycznych należy zauważyć, że z obowiązujących przepisów prawa jak choćby rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r., w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1397), nie wynika, aby ocena oddziaływania inwestycji polegającej na budowie urządzeń emitujących pole elektromagnetyczne wymagała badania wszystkich potencjalnych innych źródeł promieniowania elektromagnetycznego (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 3 grudnia 2010 r., sygn. akt VII SA/Wa 1209/10).

Ustosunkowując się do zarzutu skarżącej, odwołującej się do dołączonej do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy kserokopii części dokumentacji projektowej dotyczącej „stacji bazowej SOS01111, ul. Transportowa 19, 42-530 Dąbrowa Górnicza, woj. Śląskie” należy wyjaśnić, że organy administracji publicznej badają prawidłowość decyzji w trybie art. 156 k.p.a. (dotyczącym stwierdzenia nieważności) w oparciu o stan prawny i faktyczny istniejący w dacie wydania kwestionowanej decyzji (zob. wyrok NSA z dnia 11 marca 2008 r., sygn. akt

I OSK 340/07; wyrok WSA w Warszawie z dnia 13 stycznia 2010 r., sygn. akt VII SA/Wa 1929/09; wyrok WSA w Warszawie z dnia 15 czerwca 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 25/11), w oparciu o zamknięty materiał dowodowy, tj. materiał dowodowy jakim dysponował organ administracji architektoniczno-budowlanej w dacie wydanie kontrolowanej decyzji o pozwoleniu na budowę. W związku z powyższym, organ nadzorczy nie jest uprawniony do oceny kontrolowanego rozstrzygnięcia w oparciu o dokumentację lub informacje, którym to materiałem nie dysponował organ wydający kontrolowane rozstrzygnięcie. Tym samym dowody powstałe po wydaniu kontrolowanej decyzji mogą stanowić ewentualną podstawą wznowienia postępowania, na podstawie przepisu art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. (W sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji, nie znane organowi, który wydał decyzję). W żadnym jednak wypadku nie mogą skutkować stwierdzeniem nieważności decyzji administracyjnej na podstawie unormowania art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Zgodnie z niekwestionowanym poglądem judykatury, niedopuszczalne jest przyjęcie, że którakolwiek z podstaw wznowienia postępowania mogłaby stanowić zarazem jedną z przesłanek stwierdzenia nieważności decyzji (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 maja 2005 r., sygn. akt VII SA/Wa 826/04).

Ponadto, przytoczone przez skarżącego, w piśmie z dnia 20 października 2015 r., wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego pozostają bez wpływu na treść niniejszego rozstrzygnięcia. Wyrok NSA z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt II OSK 329/15, nie znajduje się w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, wyrok NSA z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt II OSK 2887/13 zapadł w związku z postępowaniem zwykłym w sprawie pozwolenia na budowę, natomiast pozostałe wyroki NSA z dnia 25 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 1277/08, z dnia 14 września 2006 r., sygn. akt II OSK 1090/05, z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt II OSK 551/12 oraz z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt II OSK 1238/12 dotyczą pozwoleń na budowę obiektów kubaturowych, a nie pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej.

W świetle powyższej argumentacji należało utrzymać w mocy decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 25 września 2015 r., znak: DOA/ORZ/7201/138/15.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Strona może ją zaskarżyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od daty jej doręczenia. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego, 00-926 Warszawa, ul. Krucza 38/42.

z upoważnienia
GŁÓWNEGO INSPEKTORA NADZORU BUDOWLANEGO
DR. SŁAWOMIR SZCZEPANOWSKI
15.11.2015 r.
J. Jędrzejek
M. Jędrzejek

Otrzymują:

1. Pan Zbigniew Gelzok – pełnomocnik Pani Emilii Jędrzejek;
2. Pan Leszek Jędrzejek;